

“ปราสาทเดียวดาย” หมายถึง

- ① ปราสาทที่ตั้งอยู่หลังเดียวโดด ๆ
- ② ปราสาทที่ถูกรุมล้อมด้วยกองทัพบัดรู้ และไม่มีกองกำลังเสริมมาช่วยเหลือ

(จากพจนานุกรมภาษาญี่ปุ่นไดจิริน)

บางครั้งฉันก็ฝันว่ามีนักเรียนย้ายมาใหม่

นักเรียนคนนั้นเป็นคนที่ยอดเยี่ยมและเก่งไปหมดทุกเรื่อง เธอสดใสร่าเริง อ่อนโยน และเล่นกีฬาเก่งเป็นที่สุด แถมยังหัวดีด้วย ไม่ว่าใครก็อยากเป็นเพื่อนกับเธอ

แต่เธอสังเกตเห็นฉันท่ามกลางเพื่อนร่วมชั้นมากมาย เผยรอยยิ้มที่ดูอ่อนโยนและเจิดจรัสราวกับดวงอาทิตย์ แล้วขยับเข้าใกล้ฉันพร้อมกล่าวทักทายว่า “โคโคโระจัง ไม่ได้เจอกัน นานเลยนะ!”

ระหว่างที่คนรอบข้างกลั่นหายใจด้วยความตกตะลึง เธอก็มองฉันแล้วพูดว่า “เราเคยรู้จักกันมาก่อนแล้ว เนอะ”

พวกเราเป็นเพื่อนกันแล้วในขณะที่คนอื่นไม่รู้ แม้ฉันจะไม่มีอะไรโดดเด่นเป็นพิเศษ เล่นกีฬาไม่เก่ง หัวไม่ดี ทั้งยังไม่มีข้อดีที่ทำให้ใคร ๆ นึกอิจฉา

แต่เพราะฉันมีโอกาสรู้จักเธอก่อนทุกคนและมีสายสัมพันธ์อันแน่นแฟ้น ฉันจึงได้รับเลือกให้เป็นเพื่อนที่สนิทที่สุดของเธอ

ไม่ว่าจะเป็นตอนไปเข้าห้องน้ำ ย้ายห้องเรียน หรือ
ช่วงพัก

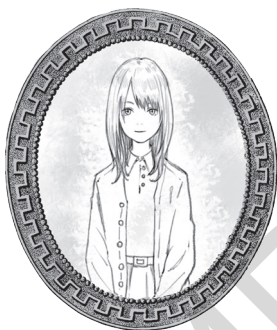
ฉันก็ไม่ใช่ตัวคนเดียวอีกแล้ว

ต่อให้พวกซานาตะจะอยากสนิทสนมกับเธอมากแค่ไหน
แต่เธอก็เลือกฉันพร้อมบอกว่า “ฉันจะอยู่กับโคโคโระจัง”

ฉันปรารถนาให้เกิดปาฏิหาริย์เช่นนั้นมาตลอด

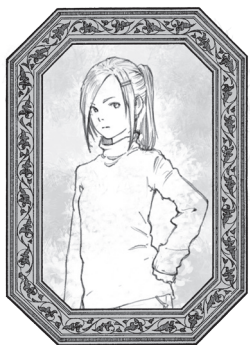
แต่ฉันรู้ว่าปาฏิหาริย์จะไม่เกิดขึ้นจริง

สารบัญ

ภาค 1 ♦ เอมแรกดูท่าที

เดือนพฤษภาคม	17
เดือนมิถุนายน	75
เดือนกรกฎาคม	123
เดือนสิงหาคม	161

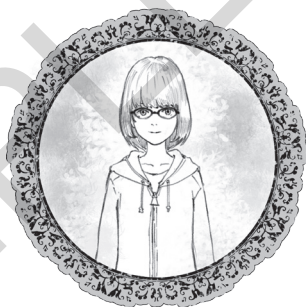

ภาค 2 ♦ เทอมสองตระหนักรู้

เดือนกันยายน	221
เดือนตุลาคม	251
เดือนพฤศจิกายน	277
เดือนธันวาคม	301

ภาค 3 ♦ ทอมสามลาจาก

เดือนมกราคม	347
เดือนกุมภาพันธ์	395
เดือนมีนาคม	443
ปิดปราสาท	583
บทส่งท้าย	629

ภาค

1

เทอมแรกดูทำที่

SAMPLE

เดือนพฤษภาคม

เสียงรถขายของเคลื่อนที่ดังมาจากด้านนอกหน้าต่างซึ่งปิด
ผ้าม่านไว้

เพลง “โลกใบเล็ก” ซึ่งเป็นเพลงประจำแอทแทรคชั่น
อิทส์ อะ สมอลล์ เวิลด์ที่โคโคโระชอบดังก้องจากลำโพงตัวใหญ่
ในรถ รถคันนั้นมาพร้อมกับเพลงที่โคโคโระได้ยินตั้งแต่ยังเล็ก
เมื่อเสียงเพลงหยุดลงก็ได้ยินเสียงพูด

“ขออภัยที่รบกวนครับ รถขายของเคลื่อนที่ร้านผักผลไม้
มีคาวะครับ เรามีทั้งอาหารสด นม ขนมอบ้าง และข้าวสาร
นะครับ”

อาจเพราะซูปเปอร์มาร์เก็ตริมทางหลวงอยู่ค่อนข้างไกล
หากไม่มีรถยนต์ก็เดินทางไปลำบาก รถขายของเคลื่อนที่ร้าน
ผักผลไม้มีคาวะจึงมาที่สวนสาธารณะหลังบ้านโคโคโระสืบดาห์
ละครั้งตั้งแต่เธอยังเล็ก เมื่อได้ยินเพลงนี้คนแก่และคุณแม่
พร้อมลูกเล็กที่อาศัยอยู่แถวนี้จะพากันมาซื้อของ

แม่โคโคโระจะไม่เคยไปอุดหนุนเลยสักครั้ง แต่ดูเหมือนแม่ของเธอจะเคย แถมยังบอกว่า “คุณลุงมีภาวะอายุมากแล้วไม่รู้จะมาได้อีกปี”

เมื่อก่อนตอนแถวนี้ยังไม่มีซูเปอร์มาร์เกตขนาดใหญ่ รถขายของเคลื่อนที่ช่วยอำนวยความสะดวกได้มากจริง ๆ ทั้งยังมีคนซื้อของมากกว่านี้ แต่ตอนนี้ไม่เป็นแบบนี้แล้ว บางคนบ่นว่าเสียงเพลงจากลำโพงดังหนวกหูและมองว่าเป็นมลพิษทางเสียง

โคโคโระไม่ถึงขั้นคิดว่ามันเป็นมลพิษทางเสียง แต่ได้ยินเสียงเพลงนี้ทีไรเธอจะตระหนักว่าตอนนี้เป็นเวลากลางวันของวันธรรมดาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ได้ยินเสียงเด็ก ๆ หัวเราะ

ช่วงสิบเอ็ดโมงของวันธรรมดาเป็นแบบนี้เอง โคโคโระเพิ่งรู้หลังจากไม่ไปโรงเรียน

สมัยอยู่ชั้นประถมรถขายของเคลื่อนที่ร้านผักผลไม้ไม่มีภาวะเป็นสิ่งที่โคโคโระจะได้เห็นตอนปิดเทอมฤดูร้อนและฤดูหนาว มันไม่ใช่สิ่งที่ควรเห็นในวันธรรมดาจากห้องซึ่งรูดผ้า màn ปิดไว้ แถมปีทีแล้วเธอยังไม่ต้องอยู่ในสภาพตัวเกร็งแบบนี้...

โคโคโระกลั่นหายใจ ดูโทรทัศน์ที่หรีเสียงลงพลางคิดว่าต้องไม่ให้แสงลอดออกไปข้างนอก

ถึงรถขายของเคลื่อนที่ร้านผักผลไม้ไม่มีภาวะจะไม่มา แต่ที่สวนสาธารณะซึ่งมองเห็นได้จากห้องของโคโคโระก็มีเหล่าคุณแม่มือใหม่พาลูกมาเล่นเป็นประจำ เมื่อเห็นรถเข็นเด็ก

ซึ่งมีกระเป๋าลากสี่แขนไว้ที่ด้ามจับจอดเรียงกันอยู่ข้างม้านั่ง
โคโคโระก็คิดว่า “อา อีกไม่นานก็จะหมดช่วงเช้าแล้วสินะ”
ตอนที่เที่ยงเหล่าแม่ลูกที่มารวมตัวกันในช่วงสิบโมงถึงสิบเอ็ดโมง
จะสลายตัวไปจากสวนสาธารณะเพื่อกินอาหารกลางวัน

พอถึงตอนนั้นเธอจะเปิดฝ้าม่านได้เล็กน้อย

เมื่อใช้ชีวิตอยู่แต่ในห้องที่สลัวรางแม้เป็นเวลากลางวัน
เพราะมีฝ้าม่านสีส้มอ่อนกันแสงไว้ ความรู้สึกผิดก็ค่อย ๆ ก่อตัว
ขึ้น เหมือนถูกตำหนิในความไม่เอาไหนของตัวเอง

ตอนแรกก็รู้สึกดีอยู่หรอก แต่ไม่รู้ทำไมถึงเริ่มรู้สึกว่า
อย่างนี้ไม่ดีแน่ ทั้งที่ก็ไม่ได้มีใครว่าอะไร

กฎเกณฑ์ของสังคมเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดขึ้นอย่างมีเหตุผล
และควรปฏิบัติตาม อย่างเช่นให้เปิดฝ้าม่านในตอนเช้า

หรือเด็กทุกคนต้องไปโรงเรียน

โคโคโระคิดว่าวันนี้ตัวเองน่าจะไปสคูที่เคยไปอยู่กับแม่เมื่อวานขึ้น
ได้ แต่พอตื่นเข้ามากลับทำไม่ได้เลยอย่างนั้น รู้สึกปวดท้อง
เหมือนทุกครั้ง

เธอไม่ได้ป่วยการเมือง แต่ปวดท้องจริง ๆ

ไม่รู้ว่าเพราะอะไรตอนเช้าพอถึงเวลาต้องไปโรงเรียนที่ไร
เธอจะรู้สึกปวดท้องขึ้นมาโดยที่ไม่ได้แสรังป่วย หรือบางครั้งก็
ปวดหัว

แม่บอกว่าไม่ต้องฝืนก็ได้

เพราะเหตุนี้ตอนเช้าโคโคโระจึงออกจากห้องของตัวเองบนชั้นสอง แล้วลงไปยังห้องกินข้าวชั้นล่างโดยไม่เกร็งมากนัก

“คุณแม่ หนูปวดท้อง”

พอได้ยินเสียงโคโคโระ แม่ซึ่งกำลังเตรียมนมร้อนกับขนมปังปิ้งก็แสดงสีหน้าเอ็นชากับและนั่งเฝ้าอย่างเห็นได้ชัด

แม่ไม่มองโคโคโระ

เธอก็มหันรากับไม่ได้ยินเสียงลูกสาว ถือแก้วมัทที่มีควันกรุ่นมายังโต๊ะกินข้าว แล้วถามด้วยเสียงเอือมระอา “ที่ปวดนะ ปวดแบบไหน”

แม่ในชุดสูททางเกงสำหรับทำงานถอดผ้ากันเปื้อนสีแดงทิ้งอย่างหงุดหงิด ก่อนนั่งลงบนเก้าอี้

“เหมือนทุกครั้งแหละ” โคโคโระตอบเสียงเบา

ทว่าพูดไม่ทันจบ แม่ก็พูดขัดขึ้นมา

“เหมือนทุกครั้งเนี่ยนะ เมื่อวานลูกยังไม่เห็นเป็นอะไรเลย สкулไม่ใช่โรงเรียนนะ ไม่ต้องไปทุกวัน มีคนน้อยกว่าที่โรงเรียน ครูก็ดูเป็นคนดีด้วย โคโคโระบอกเองไม่ใช่หรือว่าจะไป จะเอา ยังไง ตกกลางคืนจะไม่ไปหรือ”

พอโดนแม่ตำหนิเป็นชุด โคโคโระก็รู้ว่าจริง ๆ แล้วแม่อยากให้ไป แต่ไม่ใช่ซะ ไม่ใช่ว่าไม่อยากไปหรือแสร้งป่วย แต่ปวดท้องจริง ๆ

ระหว่างที่โคโคโระไม่ตอบ แม่เหลือบมองนาฬิกาอย่างหงุดหงิด

“เฮ้อ จะสายแล้วเหอเนี่ย” แม่เดาะลั่น “ตกลงจะเอา
ยังไง”

ขาของโคโคโระแข็งทื่อไม่เคลื่อนไหว

“ไปไม่ได้”

ไม่ใช่ไม่ไป แต่ไปไม่ได้

หลังโคโคโระพิมพ์ข้อความรู้สึกรออกมาอย่างยากลำบาก
แม็กก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ต่อหน้าลูกสาว นิ่งหน้าราวกับ
ร่างกายเจ็บปวดตรงไหนสักแห่ง

“ไปไม่ได้แค่วันนี้ หรือว่าจะไม่ไปตลอดไป”

โคโคโระตอบไม่ได้

วันนี้ไปไม่ได้ แต่ไม่รู้ว่าวันที่มีเรียนครั้งหน้าจะปวดท้อง
อีกหรือเปล่า เราไปไม่ได้เพราะปวดท้องจริง ๆ ไม่ได้แสร้งป่วย
การที่แม่ถามอย่างนี้เหตุผลแบบนี้ทำให้โคโคโระรู้สึกเศร้าใจ

พอเห็นว่าโคโคโระไม่ตอบ แม็กก็ลุกขึ้นพร้อมพูดว่า
“ช่างเถอะ” แล้วยกจานอาหารเข้าไป จากนั้นโยนขนมปังปัง
ลงไปในตะแกรงกรองเศษอาหารตรงมุมอ่างล้างจานอย่างหัวเสีย
“นมก็ไม่ได้มีสินะ อุตส่าห์อุ่นให้แล้วแท้ ๆ” ว่าแล้วก็เททิ้งลง
ในอ่างล้างจานโดยไม่รอคำตอบ ไอร้อนของนมลอยฟุ้งในครัว
ก่อนจะหายไปพร้อมเสียงน้ำไหลอย่างรวดเร็ว

ความจริงแล้วโคโคโระตั้งใจว่าจะกินทีหลัง แต่ไม่ทันได้
ตอบ

เธอยืนนิ่งอยู่หน้าประตูทั้งที่ยังใส่ชุดนอน แม่พูดว่า
“หลีกหนอย” แล้วเดินผ่านไปอย่างไม่มีใส่ใจ ก่อนหายเข้าไปใน

ห้องนั่งเล่นด้านใน ไม่นานก็ได้ยินเสียงคุยโทรศัพท์ดังแว่วมาว่า “คะ ขอโทษนะคะ ดิฉันอันไชคะ” น้ำเสียงนั้นฟังดูสุภาพ อ่อนน้อมราวกับไม่ได้อารมณ์เสียมาก่อน

“คะ ไชคะ เห็นบอกว่าปวดท้อง ขอโทษคะ ตอนไป ดูลูกสาวก็ทำท่าว่าอยากไปนะคะ คะ คะ ขอโทษจริง ๆ ที่ทำให้เดือดร้อน...”

สกุลที่แม่พาโคโคโรไปดูชื่อว่า “ห้องเรียนโคโคโร”

บนป้ายตรงทางเข้ามีตัวอักษรเขียนว่า “สนับสนุนการพัฒนาเด็ก”

ได้ยินเสียงเด็ก ๆ จากชั้นสองของอาคารเก่าที่มีบรรยากาศคล้ายโรงเรียนและโรงพยาบาล โคโคโรคิดว่าน่าจะเป็นเด็กประถม

“นี่ โคโคโร ไปกันเถอะ นำดินแดนเนอะ” แม่พูด ยิ้ม ๆ ดูท่าทางตื่นเต้นกว่าโคโคโรเสียอีก ว่าแล้วแม่ก็ดันหลัง โคโคโร

การที่ที่นี่มีชื่อว่า “ห้องเรียนโคโคโร” ทำให้โคโคโร รู้สึกไม่ดี

เพราะชื่อเหมือนกับเธอ

แมื่ก็คงตระหนักถึงเรื่องนี้เหมือนกัน โคโคโรรู้สึกปวดใจ เมื่อคิดว่าแม่ไม่ได้ตั้งชื่อนี้ให้ลูกสาวเพื่อจะได้พามาที่นี่สักหน่อย

หลังจากโคโคโรกลายเป็นแบบนี้ถึงเพิ่งรู้ว่ามิสสถานี่เรียนสำหรับเด็กที่ไม่ยอมไปโรงเรียนโดยเฉพาะ สมัยประถม

ในชั้นเรียนของโคโคโระไม่มีเด็กที่ไม่ยอมไปโรงเรียนเลยแม้แต่คนเดียว ทุกคนอาจโดดเรียนบ้างวันสองวัน แต่ไม่มีใครต้องมาสถานที่แบบนี้เลยสักคน

ครูที่มาต้อนรับต่างก็เรียก “ห้องเรียนโคโคโระ” ของพวกเขาว่าสคูล

โคโคโระใส่สลีปเปอร์ที่ไม่คุ้นเคย ปลายนิ้วทำเย็น และรู้สึกประหม่า ในห้องที่ถูกเชิญให้เข้าไปเธอนั่งบนเก้าอี้พลาจิกทำแน่น

“อันไซ โคโคโระ นักเรียนโรงเรียนมัธยมต้นยูกิซึนะที่ 5 ลึนะ”

ครูถามยืนยันพลางยิ้มอย่างอ่อนโยน เธอมีบุคลิกเหมือนพี่สาวที่ร้องเพลงในรายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก ป้ายชื่อรูปดอกทานตะวันบนหน้าอกมีรูปเหมือนของเธอซึ่งน่าจะเป็นฝีมือการวาดของเด็ก มีชื่อเขียนไว้ว่า คิตาจิมะ

“คะ” โคโคโระรู้สึกว้าวเสียดอกของตัวเองทั้งเบาและไม่ชัดเจน นึกสงสัยว่าทำไมถึงพูดได้แค่นั้น แต่ก็ทำอะไรไม่ได้

คุณครูคิตาจิมะยิ้มกว้าง

“ครูก็เหมือนกันจ๊ะ”

“คะ”

จากนั้นการสนทนาก็ขาดช่วงไป

คุณครูคิตาจิมะเป็นคนสวย ผมสั้นให้ความรู้สึกคล่องแคล่วที่สำคัญคือดวงตาอ่อนโยนมาก พลอยทำให้รู้สึกดี แต่โคโคโระ

นิกิจจนาไม่เข้าเรื่องที่อีกฝ่ายเรียนจบแล้ว และไม่ได้เป็นนักเรียน
มัธยมต้นของโรงเรียนนั้นอีกต่อไป

โคโคโระพูดได้ไม่เต็มปากว่าไปเรียนที่โรงเรียนมัธยมต้น
ยูกิซึเนะที่ 5 เพราะเพิ่งเข้าเรียนแท้ ๆ แต่กลับไปเรียนแค่ช่วง
เมษายนซึ่งเป็นเดือนแรกของการเรียนเท่านั้น

“โทรศัพท์ไปแล้วนะ”

แม่กลับมาพูดด้วยน้ำเสียงอารมณ์เสียตามเดิมเมื่อมาที่
ห้องกินข้าว พอเห็นโคโคโระยังยืนนิ่งแมกก็นวดหน้าอีกครั้งพลาง
บอกว่า “ถ้าปวดท้องก็ไปนอนสิ”

“ข้าวกล่องที่เตรียมให้ไปกินที่สคูลก็กินที่บ้านแทนแล้วกัน
แม่วางไว้ให้ตรงนั้นแล้ว ถ้ากินได้ก็กินนะ”

ว่าแล้วแมกก็เริ่มเตรียมตัวออกจากบ้านโดยไม่มองโคโคโระ
ถ้าคุณพ่ออยู่ก็คงช่วยปกป้องเราได้บ้าง... โคโคโระรู้สึก
อึดอัด พ่อแม่ของเธอทำงานทั้งคู่ แต่บริษัทของพ่ออยู่ไกลจึง
ต้องรีบออกจากบ้านแต่เช้า ส่วนใหญ่พอโคโคโระตื่นนอนพ่อก็
ไม่อยู่แล้ว

โคโคโระคิดว่าขึ้นอยู่อย่างนี้ต่อไปอาจโดนดูได้ จึงขึ้น
บันไดไปโดยไม่พูดไม่จา เธอได้ยินเสียงถอนหายใจไล่หลังมา